

Tässä on Tie

Gospel Riders -moottoripyöräkerho ry

ISSN 1235-3477

Tiedotuslehti 1/2023

s. 4

**Kai Suonojan
missio**

s. 6

**EMC Rally 2022
Belgradissa**

s. 8

**Mutkia matkassa
alpeilla**

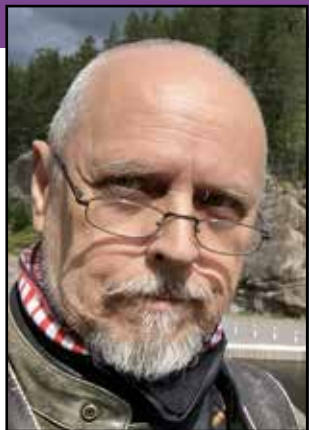
s. 11

**Matkakertomus
Amerikasta**

ROUTE
66

Kannen kuva: Jouni Kinnunen

WWW.GOSPELRIDERS.FI

PeeTee Juntumaa

Tartu siihen, mikä kestää

"Rohkeus on sitä, että pelkään kuollakseni, mutta nousen silti satulaan" (John Wayne).

Alun toistakymmentä vuotta sitten, Gospel Riders -moottoripyöräkerhon täyttäessä 30 vuotta, minulla oli etuoikeus puhua Lahdessa Joutjärven kirkossa pidetyssä juhlassa. Puheessani mainitsin kolme asiaa, joilla minulla on tapana opastaa henkilöä, joka tulee ensi

kertaa moottoripyöräni kyytiin. Ohjeeni ovat: älä pelkää, luota kusiin ja nauti matkasta. Myöhemmin olen mielessäni lisännyt listalle neljännen ohjeen: pidä kiinni.

Elämme aikaa, joka aiheuttaa poikkeuksellisen paljon huolta ja pelkoa tulevaisuudesta. Tässä ajassa on jotain, mikä ei ole ennen koskettanut näin läheltä nykyistä

suomalaisten ja eurooppalaisten sukupolvea. Ensimmäinen pandemia ja sitten sota Euroopassa. Kaukaiset kahakat eivät ole mieltämme juuri horjuttaneet, mutta se, mitä nyt tapahtuu, on melkein takapihallamme.

Haluamme kuitenkin olla urheita ja pitää pelon loitolla, ja pitkälti onnistummekin. Me motoristit laadimme tulevan kesän ajelusuunnitelmia kuten ennenkin. Jossain taustalla kuitenkin jäytää huoli.

Tällaisena aikana olen, jos mahdollista, entistä kiitollisempi siitä, että sain nuorena lähteä seuraamaan Jeesusta. Päätin luottaa Jeesukseen ja luovuttaa elämäni ohjat hänelle, elämäni kuskille. Vuosikymmenien varrella

olen usein osoittautunut epäluotettavaksi, mutta Jeesus on pitänyt aina lupauksensa.

Luottamus punnitaan kriisiaikoina. Helppoina aikoina pärjäämme omillamme, mutta kaikki ajat eivät ole helppoja. Silloin nousee arvoon arvaamatomaan se, mihin ja keeneen luotamme. Ja että luottamukselle on aidosti katetta, aina ja kaikenlaisissa oloissa.

Jos elämän perusasiat ovat hataralla pohjalla, elämänilo tahtoo jäädä satunnaisesti hetken hurmaksi tai hiipua kokonaan pois. Ilon kokemiseen tarvitaan yhä enemmän keinotekoisia elementtejä. Loppujen lopuksi ainoa aito asia on suhde Jumalaan Jeesuksen Kristuksen kautta.

Ennen uskoontuloa en juuri kokenut iloa — paitsi silloin, kun onnistuun unohtamaan tuuden edes hetkeksi. Joskus avuksi tarvittiin päihteitä, joskus moottoripyörällä kaahailua, ja milloin mitään. Yhteistä kaikelle oli se, että elin valheessa.

Monessa tämän lehden jutussa tulevat omalla tavallaan esiin alussa mainitsemani neljä asiaa: rohkeus, luottamus, usko ja elämänilo. Jumala on kaiken hyvyyden lähde. Hänen yhteydessään voimme aidosti nauttia elämän hyvistä asioista, moottoripyöräilystäkin. Ja kokea turvaa, vaikka ympärillä tapahtuisi mitä. Jeesus on luotettava matkakumppani niin kotona kuin pyörän

sarvissa, sekä yksin ajellessa että kaverien seurassa kruisaillessa.

Lännenelokuvien pysysankari tiesi, että ihminen voi vetää roolia hyvinkin uskottavasti. Hänelle se oli ammatti. Elokuva on elokuvaa ja kulissit kulissee, mutta on myös aito elämä.

Hyvä, aito motoristielämä on mahdollista, kun sisimmässä on aito asia: Jeesus Kristus. Meitä motoristejakin koskevat apostolin sanat: "Tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon sinut on kutsuttu." Näin toimimalla voit nousta satulaan peloista huolimatta, täynnä iloa ja luotamusta.

Puheenjohtajan terveiset

Ilpo Varha

Kaksinkertainen osa!

Kaksinkertainen osa!

Näin huudahti nau-raen vanha ystäväni aikanaan, kun kerroin että olin ostanut uuden Harrikan. Kristitty ja motoristi!

Niinpä niin, oikeasahan hän oli. Jokainen voi tietenkin laittaa pyörän merkin kohdalle sen oman suosikin, mutta eiköhän kaksinkertainen osa ole kerhomme jäsenten yhteinen ajatus. Voimme nauttia sekä kristittyjen että kaikkien motoristien yhteydestä.

Seurakunta tuo yhteen erilaisia ihmisiä. Saamme hyviä ystäviä heistä, joihin emme ehkä muuten olisi tutustuneet. Samoin motorismi saat-

taa yhteen kaikenlaista kulkijaa. Monesti huomaa, kuinka hauskoja ja mukavia ihmisiä tulee tutuiksi erilaisissa kohtauksissa, joissa yhteisenä tekijänä oli aluksi vain se moottoripyörä.

Itselläni on etuoikeus viettää talvet Espanjassa, joten ajokausi on pitkä. Paikallisen Gospel Riders Malagan jäsenistö muodostuu lähinnä työelämässä olevista, joten viikkoajelut ovat harvassa. Olenkin ajellut viime aikoina myös paikallisen, sekulaarin, suomalaisista koostuvan porukan kanssa. Taas olen saanut huomata, kuinka

helppoa on kohdata, kun on se jokin, mikä yhdistää.

Rohkaisen kristittyjä motoristeja lyöttäytymään myös muiden motoristien joukkoon, ja päinvastoin. Muistetaan kaikki kohdata toisemme ihmisinä. Voimme tuoda oman va-

kaumuksemme esiin, mutta silloin, kun sille ei ole tilausta, nautitaan vain muuten yhteydestä ja yhteisestä harrastuksesta.

Jeesus paransi sokean miehen tekemällä silmävoiteen ja kysyi sitten

mieheltä: "Mitä näet?" Mies vastasi: "Näen ihmisiä kuin puita." Silloin Jeesus teki uudestaan voiteen, ja sen jälkeen mies näki heidät kirkkaasti ihmisinä.

Tuskin Kristus mokasi ensi kerralla, ja siksi piti ottaa homma uusiksi. Nähdäkseni opetus oli, että kun itse tulemme valoon, saatamme innoissamme nähdä muut ihmiset hieman hämärästi. Mutta meitä kehoitetaan hankkimaan oikeaa silmävoidetta, että näki-

simme kaikki kanssakulkijat, motoristit ja muut, ensisijaisesti ihmisinä. Näin meillä on mahdollisuus luoda jopa halki elämän kestäviä ystävyys-suhteita.

Joka vuosi se ajokausi alkaa. Saamme taas valmistautua kohtaamaan tien päällä vanhoja ja uusia tuttavuuksia. Maisema vaihtuu ja uudet seikkailut odottavat. Kaksinkertainen osa, juurikin niin.

**GOSPEL RIDERSIN TUKESTA
JO VUODESTA 2019**

FITEK Oy

Reijo Ruotsalainen
Kokkola

Gospel & Prayer Tour 2023

Vuoden 2022 rukousajon osallistujia Suomen itärajalla yhdessä rajavartioiden kanssa.

Gospel Riders näkyy ja kuuluu myös vuonna 2023

Lähde mukaan

Seurakunnat ovat tärkeitä yhteistyökumppaneita, joita haluamme palvella. Mukana on seurakuntia kaikista kirkkokunnista entisten vuosien tapaan. Siispä jos

olet halukas viemään evankeliumia Suomessa ja haluat tai voit palvella tässä 9.-21.6.2023 välisenä aikana, ole yhteydessä Reijo Ruotsalaiseen. Lähetämme myös informaation jäsenille suoraan.

Tukipaitoja saatavana!

Hankkimalla
GPT 2023 -paidan
tuet operation
onnistumista ja
mahdollistumista.
Ennako ja kiertue
myynti vain 100 kpl.
Hinta:

25€ +pk

Tilaukset
reijo.ruotsalainen@gospelriders.fi
puh. 0400 562088 tai kerhokaupasta.

On The Road Again

Tiellä taas, niinkuin laulussa sanotaan. Sehän se on motoristin suuri kaipaus joka kevät. Joltakin Gospel Riders jäseniltä on tullut kysymyksiä, että milloin lähdemme kiertämään porukalla ja evankelioimaan Suomen maata taas yhdessä. Kaipaus operaatio 7xSF tyylistä ajoa ja liikkeen kannallepanoa kohtaan on kova. Tämänäyttypisiä

ajoja toteutimme muutamia vuosia sitten. Nyt on sellaisen ajon suunnittelun aika. Näillä näkymin ajankohta olisi 9.-21.6.2023 Operaation nimi on Gospel & Prayer Tour 2023. (Ajankohta voi vielä hieman muuttua suunnittelun edetessä.)

Suunnitelma alussa

Suunnitelmissa on, että lähtisimme kerhon jäsenen kanssa Gospel Tour

kierrokselle 11.6. Kokkolasta ja suunnistaisimme Oulua kohden. Oulusta ryhmään suunnitelman mukaan liittyisi Lapista tuleva Gospel Riders Prayer Tour porukkaa joka on lähtenyt liikkeelle jo 9. 6. Pudasjärveltä. He kiertävät Rovaniemen kautta ja ajavat sitten yhdessä meidän kanssa ruokojen Suomen puolesta. Siitä matka jatkuisi sitten yhdessä Itä-Suomea pitkin pääkaupunkiseu-

dulle ja Turun kautta takaisin Pohjanmaan suuntaan. Tätä kirjoitettaessa suunnitelmat ovat ihan alkuvaiheissa, mutta olemme laskeneet matkaa kertyvän kymmenen-yhdentoista päivän aikana keskiarvolla noin 330 km/päivä. Evankelioivia tilaisuuksia on yhteistyössä halukkaiden seurakuntien kanssa yksi päivässä. Samoin rukoussessiot joihin kaikki voivat myös osallistua.

GOSPEL RIDERS
-moottoripyöräkerho ry

Toimituksen tiedot: Euroll Oy
Linnusperäntie 30, 67600 Kokkola,
Päätoimittaja:
PeeTee Juntumaa
Puh. 041 430 3000
peete.juntumaa@gospelriders.fi
Taitto / Mainosmyynti:
Reijo Ruotsalainen,
Puh. 0400 562088
reijo.ruotsalainen@gospelriders.fi
Paino: Botnia Print Oy // Kokkola

Gospel Riders
Message of Joy -kokoontumisajo 7.-9.7.2023
Mikkelissä Karkialammen
entisellä varuskunta-alueella

GOSPEL RIDERS

GOSPEL & PRAYER TOUR
9. - 21.6.2023

KYMMENEN PÄIVÄN AJO SUOMESSA - MOOTTORIPYÖRIÄ
- EVANKELIOINTIA - RUKOUSTA - MUSIIKKIA - PUHEITA - TOOISTUKSIA
- ELÄMYKSIÄ - IHMISTEN JA JUMALAN PALVELEMISTA

ILMOITTAUTUMINEN JÄSENISTÖLLE JAETTAVAN LINKIN KAUTTA
Lisätieto: Reijo.Ruotsalainen@gmail.com puh. 0400 562088

Haastattelu:
Sonja Hellén-Nieminen

Kai Suonojan missiona on kerholaisten ajotaitojen parantaminen

Kuinka kauan olet moottoripyöräillyt ja millä pyörällä ajelet?

Olen harrastanut moottoripyöräilyä yhteensä 22 vuotta. Välissä oli tauko, ja nyt olen ajanut yhtäjaksoisesti yli 15 vuotta. Pyöräni ovat BMW R1200GS ja Yamaha FJR 1300.

Miten pitkään olet kuulunut Gospel Ridersiin ja miksi liityit siihen?

Olen kuulunut Gospel Riders -kerhoon 15 vuotta. Liityin tammi-kuussa 2008. Moottoripyörää hankkiessani en vielä tiennyt tämän kerhon olemassaolosta, mutta kun kuulin siitä, aloin googlettaa asiasta. Ymmärsin nopeasti, kuinka moottoripyörä-harrastustani täydentävä asia tähän kerhoon liittyminen olisi. Päih-teettömyys ja kristilliset arvot olivat ensisijaisen tärkeitä. Näin netissä kuvia ja kertomuksia yhteisistä reissuista niin kotimaassa kuin ulkomailla. Säännölliset kerhoillat ja erityisesti ajokoulutus kiinnostivat pitkän ajotauon jälkeen.

Millaisia vastuutehtäviä sinulla on ollut Gospel Riders -kerhossa?

Olen toiminut aluevastaavana silloisella Hyvinkään alueella, joka nykyisin tunnetaan Kes-

Gospel Riders -kerhoon liittyminen toi Kai Suonojan moottoripyörä-harrastukseen pisteen iin päälle.

ki-Uusimaan nimellä. Lisäksi sain kerhon tuella ajokouluttajan koulutuksen Liikenneturvan kautta. Olen toiminut 12 vuotta ennakoivan ajon kouluttajana ja siinä rinnalla kerhomme ajokoulutuskoordinaattorina.

Miten innostuit ajokouluttajan tehtävästä?

Ollessani isäni kanssa samalla ennakoivan ajon kurssilla näin, kuinka hän oppi jarruttamaan, väistämään ja pujottelemaan, vaikka oli aloittanut moottoripyöräilyn vasta 73-vuotiaana! Se avasi silmäni näkemään, kuinka tarpeellinen ja hyödyllinen koulutus tämä on. Sisimpääni iskostui ajatus, että tätä työtä haluan kerhosamme tehdä. Siitä tuli missioni. Lisäksi koulutuspäivät ovat innostavia ja hauskoja. Kurssilaiset jakavat kokemuksia ja tilanteita, joissa ovat olleet ja joista myös voidaan ottaa opiksi. Monia uusiakin tuttavuuksia kursilla syntyy, ja on taas kiva tavata muissakin merkeissä.

Mitä ajokouluttajan tehtävään kuuluu?

Ajokouluttajan tehtäviin kuuluu ennakoivaan ajotapaan liittyvä teoriaopetus sekä ajoharjoituksen suunnittelu ja opetus käytännön tilanteissa. Henkilökohtainen

opetukseen tarvittavat muut kyvyt. Kerhomme hallituksen tulee hyväksyä koulutukseen pyrkivä henkilö. Myös me kouluttajat saatamme ajokoulutuksen yhteydessä kysyä joltakin mielestämme tehtävään sopivalta henkilöltä kiinnostusta kouluttautumiseen.

Millaista ajokoulutusta Gospel Riders järjestää jäsenilleen?

Järjestämme ennakoivan ajon koulutuksia 2-4 kertaa ajokaudessa. Viime vuosina MP69-kerho on kouluttanut kerhomme jäseniä kaarreajoharjoittelun merkeissä Ahveniston moottoriradalla Hämeenlinnassa. Uutena koulutuksena on ollut enduroharrastuksen lisääntymisen myötä maastoajokoulutusta eri retkien yhteydessä.

Mitä vuodelle 2023 on suunnitelmassa?

Suunnitelmissa on jatkaa edelleen ennakoivan ajon koulutuksia sekä lisätä panostusta endurokoulutukseen. Kaarreajokoulutusta on myös suunnitteilla MP69:n kanssa, joskin paikka saattaa muuttua Ahvenistolta jollekin toiselle radalle.

Suosittelko rataharjoittelua tavalliselle motoristille?

Kyllä, ehdottomasti! Kaarreajoharjoitteluhan ei ole road racing -kilpailuun harjoittelua, vaan normaaleihin liikenneolosuhteisiin opettelua, kuinka mutkiin ajetaan ja niistä poistutaan. Siinä harjaannutaan myös luottamaan omaan pyörään ja itseensä sekä opitaan, miten pyörää kallistetaan ja miksi niin tehdään.

Viime kesän ajokou-
si oli jäädä sinulta lyhyeksi, kerrotko miksi?

Todella, sillä kuulin maaliskuun lopulla sairastuneeni suolistosyöpään. Diagnoosi tietysti pysäytti, putosi hanskat käsistä niin sanotusti. Pyysin kerhomme puheenjohtajalta apua ajokoulutusten järjestämiseen, koska en tiennyt, miten tilanteeni ja kuntoni etenee, kun koulutuskauti alkaa. Koulutukset saatiin muiden ajokouluttajien avulla pidettyä. Minulle oli tärkeää, että sain pyytää rukousta kerhomme jäseniltä. Odottaessani hoitojen alkamista ja tulevaa leikkausta koin sellaista rauhaa ja jopa iloa, jota on vaikea ymmärtää muuten kuin Jumalan antamaksi. Pääsin ilokseni osallistumaan usein kerhomme viikkoajeluille, joka sekin piristi mieltä sairauden keskellä.

Elokuun alkupuolella, säde- ja sytostaattihoidojen jälkeen, minut leikattiin onnistuneesti, ja alkoi pidempi toipumiskausi. Viiden viikon kuluessa pääsin taas ajelemaan. Ajokaudella kertyi kilometrejä 9000, ihan hyvin siihen nähden, mitä oli tapahtunut.

Tästä kaikesta — toipumisesta, rauhasta ja ilosta — saan kiittää yksinomaan Taivaan Isää, joka on ylliluonnollisesti pitänyt minusta huolta!

Ajokoulutus on Kaitsulle sydämen asia

TOURING BIKES
HOTMOTOR.FI
ISOT MOOTTORIPYÖRÄT
ETELÄ-POHJANMAALTA
www.hotmotor.fi
Puh. 050 327 3910 | janne.taka@hotmotor.fi
JT-LAITE OY YLISTARONTIE 17, 61400 YLISTARO

MOTORCYCLE EQUIPMENT
HOTMOTORshop
www.hotmotorshop.fi
VERKKOKAUPPA MISTÄ LÖYDÄT KAIKEN MITÄ TARVITSET!
Tarvike- ja varaosamyynti:
Puh. 045 858 6710 | markus.latvanen@hotmotor.fi

LUOTETTAVAA
MOOTTORIPYÖRÄ
KALUPPAA
1980-1990

Maarit Sund
Kiihtelysvaara

Tässä on Tie

Kaatuminen säikäytti Maarit Sundin, mutta kerhosiskon rohkaisemana hän löysi uudelleen moottoripyöräilyn ilon. Honda CB 500X on mieluista matkakumppani kaikenlaisille reissuille.

Olen ollut noin 15 vuotta mukana Gospel Riders -kerhossa. Ensimmäinen kosketus tuli seurakunnassamme, jonka esittelypöydälle pari paikkakuntalaista oli jättänyt jäsenlehtiä. No, mieheni innostuin.

Mieheni Timo oli jo pitkään haaveillut moottoripyörästä. Hän hommasikin ensimmäisen pyöränsä, joka oli sivuvau- nullinen K-750. Itsekin olin pitkään, varmaan jo nuoruudesta asti, haaveillut moottoripyörästä. Kun opiskelin Ryttylässä, eräs meidän kurssilainen kulki siellä kyykkypyörällä. Ajattelin, että wau... miekin halluun

joskus!

Sen jälkeen tulivat mies, lapset, työt ja kaikki. Kun lapset olivat pieniä, ei ollut haluakaan miettiä mitään vauhdikkaampia harrastuksia. Sitten eräänä aamuna, kun olin lähdössä riparille ohjajaksi, tuumasin aamupalapöydässä: voishan se sellanen moottoripyörä olla kiva. Unohdin koko asian.

Aloit - ja tauko

Kun palasin leiriltä, Timppa oli ostanut minulle, tai sopinut kaupat, Yamaha Virago 125:stä, jonka rekkari oli JC-777.

Mie olin, että mitä ihmettä! Ootko tosissas? Taisin vähän ruveta jarruttelemaankin. Haimme pyörän kuitenkin Kouvolasta. Myyjä oli GR-kerholainen, ja saimme hyvää tietoa kerhosta.

Niin alkoi ajamaan opettelu. Edes mopoista ei ollut aiempaa kokemusta. Olen sitä ikäluokkaa, jolta ei vaadita erillistä moottoripyöräkorttia. Olisin saanut vaikka suoraan hypätä tonnin pyörän sarviin! Huh huh, on se hyvä, että nyt vaaditaan vähän ajotaitoa-kin ensin!

No, mie opettelin liik- keelle lähtöä ja pysähtymistä kirkon parkkipaikalla. Ja yritin ajella rauhallisempia teitä. Mietin, mitäköhän tästä tulee. Koko homma pelotti aika lailla.

Vähin erin opin ajelemaan, mutta sitten menin nutulleen eräässä risteyksessä. Se johtui omasta ajovirheestä, jota en ollut oppinut, kun ei ollut koulutusta. Sain vähän haavea, ja vaikka ajelin sen jälkeen

vielä reilut 70 kilometriä kotiin, jäi pieni kammo. Ajattelin, etten mää tästä niin paljoa tykkää, että henkikultaa riskeeraisin. Ajaminen jäi pari-ksi vuodeksi.

Isompaan päin

Gospel Riders -kerho teki 7xSF-kiertueita seitsemänä vuonna. Timo oli joka vuosi mukana. Eräällä kiertueella tutustuin Sonjaan Joensuun torilla. Hän kuunteli tarinaani ja rohkaisi minua. Monelle on käynyt samoin. Hän kannusti vain rohkeasti ajamaan.

Niin sitten tein, kun toinen nainen vähän tuuppasi! Ja mie selvisin, ihan ite! Yksinään kävin pienellä lenkillä. Se rohkaisi kovasti. Sitten sain vähän isomman pyörän, Suzuki Savage 650, jossa on mainiot äänet. Se oli hyvin ketterä, ja vääntöä löytyi. Rohkaistuini ajamaan enemmän ja uskalsin myös kiertueille mukaan. Mutta pyörä oli pituuteeni nähden hieman pieni. Ajelin sillä kuitenkin

muutaman vuoden, ja taitoa karttui. Ajamaan oppii vain ajamalla, on joku viisas sanonut.

Eräs ympyrä sulkeutui

Sitten tuli eteen pyörän vaihto. Vuorossa oli Kawasaki ER-5, punainen ampiainen. Tykkäsin ajella silläkin. Tykättiin Timon kanssa ajella myös hiekkateitä. Kyllä Kawallakin pääsi, mutta siihen tarkoitukseen paremmin sopiva malli olisi ollut enemmän mieleen. Kuinka ollakkaan, kerhokaveri Hannulla oli sellainen pyörä tarjolla, ja se on nykyinen pyöräni, Honda CB 500X. Tämä on kyllä mukavin ajettava! Pääsee teillä ja poluilla. Ympyrä sulkeutui silläkin lailla, että Ryttylän kurssikaveri, joka nuoruudessa, reilut 30 vuotta aiemmin, sai minutkin innostumaan — ”josko minäkin joskus” — oli Hannu, jolta nyt pyörän hommasin! Ihmeelliset ovat Herran tiet.

Tämä on mukava Timon ja miun yhteinen

harrastus. 7xSF oli monella tapaa merkittävä kiertue. Kiitollinen olen, kun sain itsekin osallistua siihen monena vuonna. Saimme olla viemässä ilosanomaa Jeesuksesta monilla paikkakunnilla ja rukoillen ihmisten puolesta. Herra siunasi meitäkin eri tavoin kiertueen kautta.

Ei koskaan yksin

Sain jo pienenä tyttönä rukoilla syntisen rukouksen ja pyytää Jeesusta elämäni Herraksi ja Vapahtajaksi. Siitä alkoi elämäni seikkailu. Monenlaista ylä- ja alamäkeä on mukaan mahtunut, ja välillä tasaistakin, mutta koskaan ei ole tarvinnut olla yksin. Herra on pitänyt lupauksensa ja ollut kanssani joka päivä. Ja hän on antanut meille tehtävän viedä parasta sanomaa eteenpäin tänä yhä pimenevänä aikana.

Ota sinäkin, ystävä, Jeesus sydämeesi. Tunnusta hänelle syntisi ja pyydä häntä elämäsi Herraksi ja Vapahtajaksi. Jeesus on luvannut, että sitä, joka hänen luokseen tulee, hän ei heitä ulos. Kun on Jeesus sydämessä ja välit läheisiinkin kunnossa, ei ole hätää, vaikka tapahtuisi mitä. Käy miten käy, hyvin käy!

Rohkeasti mukaan!

Lopuksi haluan rohkaista erikoisesti naisia moottoripyöräharrastuksen pariin! Meillä on kerhossa jo aika monta sis-koa, mutta lisää mahtuu! Tarakkaharakkanakin on mukava istuksia, mutta kyllä itse ajaminen tuo ihan uuden maailman. Rohkeasti vain härkää sarvista!

Oletpa mies tai nainen, joka kaipaa ajelukaveria, lähde rohkeasti mukaan ryhmäajeluihin eri alueille, aluksi vaikka kokeilemaan. Voit löytää kivan porukan ja uusia ystäviä. On ihanaa, kun saa jakaa asioita ja vaikka tarpeen tullen rukoilla ja jättää yhdessä huolet Taivaallisen Isän hoitoon. Ole siunattu!

Myydään!

BMW K75 Scrambler -89
Hp 6 800 €
tai tarjouksen mukaan.

- M-unit,
- M-button
- M-switch
- Digi sähkö
- Uudet Renkaat
- Uudet Led valot
- Uusi Akku
- Uusi äänkkäri
- Uusi ohjautanko
- Erikoisen penkki
- Maalattu tankki
- P-maalatut vanteet
- Velora mittaristo
- ym.

Infot ja tiedustelut: Reijo Ruotsalainen puh. 0400 562088

Teksti:
Vespa ja Päivi Vesamäki
Kuvat:
Päivi Vesamäki

EMC Rally 2022 Belgiassa — reissupäiväkirja

Euroopan kristittyjen motoristien kokoontuminen, EMC Rally, on vuosittain järjestettävä tapahtuma, johon myös monet Gospel Riders -kerhon jäsenet ovat ottaneet osaa. Saimme vaimoni Päivin kanssa EMC-kipinän oltuamme ensimmäisen kerran mukana vuonna 2011 Norjassa. Siitä lähtien olemmekin osallistuneet kaikkiin EMC-kokoontumisiin kaikkialla Euroopassa. Olemme aina ajaneet kohteeseen omalla tai omilla pyörillä. Etäisin maa, jonka EMC Rallyyn olemme ajaneet, on Portugali.

Tapahtumien lisäksi ajomatkat ovat aina olleet oleellinen osa viehätystä. Olemme saaneet kokea ilon lisäksi paljon vastoinkäymisiä ja niistä selviytymisiä. Voisi sanoa, että näillä reissuilla, jos missä, olemme nähneet toteutuvan sen, mitä Jumala lupaa Raamatussa: "Minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen." Olemme saaneet aina avun oikeaan aikaan kiperissä tilanteissa. Jopa onnettomuuksissa meitä on varjeltu vakavilta loukkaantumisilta niin, että lääkäritkin ovat ihmetelleet. Korona keskeytti tämän rakkaaksi tulleen traditiomme kahdeksi vuodeksi. Tapahtumat Ruotsissa ja Norjassa jouduttiin perumaan. Niinpä vuoden 2022 EMC Rally Belgiassa oli kovin odotettu tapahtuma. Tässä jutussa kuvaamme matkan kokemuksia ja tunteita meidän molempien näkökulmista.

Lähtöpäivä Tampere – Turku 1.8.

Vespa:
Normaaliin tapaan olin luovuttanut toisen sivulaukkuni Päivin käyttöön. Mieshän ei paljon tavaraa reissulla tarvitse. Ja jos jotain oleellista puuttuu, se todennäköisesti löytyy vaimon pakkaamista tavaroista. Iloksemme ystävämme

Melkein kaikki EMC Rallyn suomalaiset. Kolme kuitenkin puuttuu kuvasta.

Jouni ja Riitta lähtivät mukaan tälle matkalle. Viimeksi olimme tehneet yhteistä EMC Rally-matkaa vuonna 2012 Sveitsin kautta Saksaan. Turun satamassa seurueeseen liittyisivät vielä Tapsa ja Pirjo, joiden kanssa olemme tehneet useamman yhteisen reissun. Lähdimme ajoissa, jotta voisimme ajaa hiukan pienempiä teitä. Tampere–Turku -valtatie on tylsä, ja niin nähty. Satamassa Pirjo kertoi, että kun he olivat pysähtyneet matkalla syömään kiinalaiseen ravintolaan, hän oli kysynyt, onko täällä Wifiä. Hänelle oli vastattu, että Wifi lähti juuri käymään Kiinassa. Tästä tuli koko matkan ajaksi sisäpiirin vitsi. Katsellessamme laivan kiinalaisia matkustajia vitsailimme, onkohan Wifi tuossa joukossa.

Päivi:
Lähtöpäivänä jännitti taas, vaikka aluillaan oli jo viides reissu oman pyörän, Helmin, kanssa. Parin vuoden tauon ai-

kana tulleet elämänmuutokset ja fyysisen olemuksen huonontuminen vaikuttanevat innostukseen lähteä pitkälle reissulle. Ja kyllähän sitäkin mieltä, kuinka Helmi, 40 000 kilometriä ajettu, kerran varastettu ja yhden kaatumisen kokenut pyörä kestää. Mutta niin kuin aikanaan

oman pyörän hankinta, tämäkin reissu jätettiin Jumalan käsiin. Pelko vaihtui kesän aikana innostukseen ja luottamukseen siitä, kuinka Isä tuo takaisinkin, jos reissuun päästää. Jo Turkuun ajaessa huomasin taas, kuinka mukava Helmin kyydissä on istua pitkään matkaa.

Tukholma – Göteborg 2.8.

Vespa:
Tapsa oli suunnitellut reitin ja aikataulun riittävän väljäksi niin, että voisimme ajaa pienempiä teitä. Käytin ensimmäisen lepotauon josain pikkutien varressa

Jounin Kawasaki saatu Travemündeen. Osnabrückista ostettua ajoramppia tarvitaan varmasti vielä.

hyväkseni syömällä mustikoita, joita ympärillä riitti. Lounastauon pidimme Askersundin kylässä aivan järven rannalla ja kahvitauon kauliissa rantakylässä nimeltä Hjo.

Tauot veivät suunniteltua enemmän aikaa, joten loppumatkasta täytyi pitää hiukan kiirettä, että ehdimme varmasti Kieliin lähtevälle lautalle. Ehdimme hyvin.

Päivi:

Minä käytin Vespan mustikkatauon torkkujen ottamiseen istuen Helmin päällä ja nojaten kypäräni visiiriin. Tälle oli parikin syytä: polveni eivät ole samaa mieltä kyykkyyden menosta mustikkamättä vieraan, ja olin niin väsynyt, ettei ajo ollut enää turvallista.

Kiel – Petershagen 3.8.

Vespa:

Kielistä ajoimme kohti Glückstadtia ylittääksemme lautalla Elbe-joen. Oli minun vuoroni vetää viiden pyörän letkaamme. Hiukan ennen lauttasatamaa meidän ohitti auto kovalla vauhdilla aivan päähähuullussa paikassa. Koska lautta ottaa motoristit kyytiin ensin, saimme ajaa suoraan lautalle satojen metrien mittaisen autojonon ohi. Sen hännällä oli meidät ohittanut autokin. Kaveria taisi harmittaa, kun soitti torvea meidän ohittaessamme hänet ja koko jonon. Elben ylityksen jälkeen jatkoimme kohti Petershagenia pienempiä teitä, ja siksi matka kesti. Koska lämpötila Saksan puolella oli jo yli 30 astetta, alkoi ajo loppumatkasta tuntua tuskatuttavalta. Kun yöpymispaikkamme, pikku Landgasthaus-hotellin tuulimylly, ilmestyi viimein näkyviin, olimme kaikki hyvin helpottuneita. Kaipasimme suihkua ja juotavaa.

Kohta saadaan ruokaa.

Päivi:

Helteisenä päivänä ajaminen ei ole niinkään se hankaluus, vaan pysähdykset ja tauot, kun yrittää hikisenä päästä ajovarusteista hetkeksi eroon. Kannustimena mahdollisimman vähille tauoille toimi se, että pääsisimme erikoiseen yöpymispaikkaan, tuulimyllyyn. Se ei sitten ollutkaan majoitustila, vaan vierastalon pihapiirissä oleva toimiva mylly.

Petershagen – Kasterlee 4.8.

Vespa:

Sääennusteet lupailivat tälle päivälle eilistäkin korkeampia lämpötiloja. Lähdimme jo varhain, jotta ehtisimme ajaa edes jonkin matkaa siedettävämmässä lämmössä. Edellisen päivän hikoilusta viisastuneina ei tullut enää mieleenkään ajella pikkuteitä. Ajoimme moottoriteitä mahdollisimman nopeasti suoraan määränpäähän. Olihan matkaa vielä noin 380 kilometriä. Saavuimme perille kello 17 tienoilla. Ravintolassa valitsimme ulkopöydän, kukaan ei olisi jaksanut istua. Ulkoterrassin varjopuolena olivat ruokien ympärillä porraävät ampieiset. Yksi pistikin Tapsaa sormeen, jota hän sitten liotteli vesilasissaan. Mutta edes ampieiset eivät pystyneet pilaamaan iloista tunnelmaa, josta tässä porukassa sai aina nauttia.

Päivi:

Saapuessamme Kasterleen pikku hotelliin olimme valmiiksi hiessä

marinoituja motoristeja. Ensimmäisen oven takana oli kaunis lasitettu terassi — jossa oli kuuma kuin saunassa! Ilmankos siellä ei istunut ketään. Onneksi seuraavan oven takaa avautui ihana vanha hotelli, jossa oli jopa jonkinmoinen ilmastointi. Päästäkseni huoneeseen ja viileään, virkistävään suihkuun minun oli kuitenkin selvitettävä kahdet todella jyrkät portaat. Illallinen tapas-tyylisessä ravintolassa kruunasi päivän.

Kasterlee 5.8.

Vespa:

Lepopäivä. EMC Rally alkaisi vasta iltapäivällä. Olimme aikoneet ajella hiukan Belgiassa tutustumassa maahan, mutta oli edelleen niin kuuma, ettei kenenkään tehnyt mieli lähteä. Tyydyimme tutustumaan kävellen Kasterleen pikkukaupunkiin. Sieltä jäivät mieleen talot, joiden pihojen pensasaidat olivat huolellisesti leikattuja ja muotoiltuja. Ihmettelimme, miten ihmisillä on sellaiseen aikaa, vai onko kaikilla palkatut puutarhurit. Hoitamattomia pihoja ei juuri näkynyt. Iltapäivällä ajelimme tapahtumapaikalle viiden kilometrin päähän. Oli hienoa tavata pitkstä aikaa vuosien varrella ystäviksi tulleet motoristeja eri maista. Meitä suomalaisiakin tuli paikalle kaikkiaan 16. Tampereen GR-porukka oli mallikkaasti edustettu, alueemme jäseniä oli mukana 9. Saimme kuulla, että Äijän (alias Jawa, alias Pertti) Gold Wing

oli hyytynyt Saksassa, mutta onneksi mukana oli Maria huoltoautoineen.

Päivi:

Aamupäiväinen kaupungilla kiertely ei ollut tuloksellinen. Pienestä kylästä ei löytynyt turisti-infoa tai matkamuis- tomyymälää, josta olisin voinut ostaa sormustimen. Olen keräillyt niitä kaikilta reissuiltamme. Sormustin on sopivan pieni keräilykohde motoristin säilytystilat huomioiden. Lounaalla kävimme valtavien ulkoterrassin omaavassa leipä-lounaspaikassa, mihin — yllätys yllätys — tuli muutakin Tampereen GR-porukkaa. Jawa seurueineen istuutui tietty pöytäamme, ja saimme vaihtaa matkan kuulumisia.

Kasterlee 6.8.

Vespa:

Yksi EMC Rallien traditioista on yhteisajelu. Olemme oppineet monta asiaa siitä, miten ison porukan ajelu voidaan onnistuneesti organisoida — ja mitä siinä ei tadelakaan kannata tehdä. Belgialaisten ajelu poikkesi kaikista aiemmista. Se oli valmista, merkittyä maisemareittiä pitkin suoritettava omatoimijajelu, jonka aikataulu oli väljä. Osa meistä lähti ajelulle, osa jäi tapahtumapaikalle. Reilun sadan kilometrin reitti oli hyvin opastettu, emme eksyneet kertaakaan. Saimme hyvän kuvan siitä, millaista on Belgian koillisosassa. Olin tästä kovin mielis-

säni, sillä ainoa aiempi kokemukseni Belgiasta oli ajo maan läpi yöllä pimeässä ja kaatosateessa vuonna 2019 matkalla Englannin EMC Rallyyn. Nyt ei satanut. Melko kuuma oli kyllä edelleen.

Päivi:

Lauantai, EMC:n pääpäivä, hemmotteli meitä aurinkoisella säällä. Niin aurinkoisella, että emme Riitan ja Jounin kanssa halunneet lähteä mukaan ajeluun. Varsinkaan, kun ohjeistus tuntui niin sekavalta, että kuvittelin koko reitin olevan haamuammuntaa. Jäimme seuraamaan, millaisen silly games -tapahtuman paikallinen järjestävä kerho, Soldiers For Jesus MC, oli järjestänyt. Kivan kisailun olivat suunnitelleet ja paljon vaivaa nähneet! Mutta informaatio siitäkin oli hukassa. Toisten lähdettyä ajelulle kyselin, missä kisailupaikka on, mutta kukaan ei oikein tiennyt. Lähdimme etsimään siitä suunnasta, johon lähin liivijengiläinen viittoili. No, etsivä löytää! Pienen metsäsaarekkeen takaa löytyi kenttä. Lajeina oli tukin heitto, kivien heitto ja renkaitten pinoaminen paaluun. Neljä miestä paikallisesta kerhosta

Helteisellä kentällä sain viestin ajelulle lähteneiltä: "Olemme täällä Jäätelökadulla, hyvää jäätelöä!" Olin kade! Seuraavassa viestissä he kertoivat kiipeävänsä yli 200 porrasta näköalatorniin, enkä ollut enää yhtään kateellinen.

Valintani paikalle jäämisestä oli oikea, varsinkin kun näin Sandyn, pitkäaikaisen EMC-ystäväni. Saimme pian kokoon pienen naisten rukousryhmän. Oli mahdollista taas kiittää ja rukoilla yhdessä. Muodostimme WhatsApp-ryhmän Mums, johon laitamme silloin tällöin kiitos- ja rukousaiheita. Ryhmässä on englantilainen, hollantilainen, belgialainen ja pari suomalaista. Sandyn EMC Rallyissa pitämät hengelliset luennot ja rukoushetket ovat suurimpia syitä, miksi haluan näihin kokoontumisiin. Tietysti kristittyjen ystävien tapaaminen eri puolilta Eurooppaa on aivan mahtavaa. Monia suomalaisia gospelride-reitakin tulee nähtyä vain EMC:ssä. Tänä vuonna oli vieraillevana puhujana Soldiers For Jesus MC:n kansainvälinen johtaja Jenkeistä. Ruokatarjoilun hoitivat järjestävän kerhon pros-

päällimmäisen keittokulhon ja rupesi lappamaan sillä keittoa jonottajille. Hyvin sujui ja ruoka maistui.

Osallistujia tapahtumassa oli mielestäni yllättävän vähän.

Kasterlee – Osnabrück 7.8.

Vespa:

Aamupalan jälkeen lähdimme hotellista suoraan kotimatalle. Suuntana oli Tapsan valitsema hotelli Walhalla Osnabrückissa, noin Kasterleen ja Travemünden puolivälissä. Pakatessani laukkuja pyörään totesin, että toisen sivulaukun lukitusmekanismi kieltäytyi toimimasta. Niinpä laukku piti sitoa liinoilla matkustajan paikalle. Matkalla Jounin Kawasakin takajarru jäykistyi pikkuhiljaa, eikä toiminnut loppumatkasta enää ollenkaan. Nyt tulikin tenkkapoo. Emme tienneet, mistä ongelma johtui ja päätelimme, että olisi liian suuri riski ajaa loppumatka pelkän etujarrun varassa. Kawasakissa on nimittäin mekaniismi, jossa etujarru vaikuttaa aina myös takajarruun.

Päivi:

Walhalla oli aivan ihana, tasokas vanha hotelli. Niin tasokas, että kylpyhuoneessa oli nojatuoli. No joo, toisilla oli vain jakkara. Osnabrückissa kävimme vanhassa, kauniissa kirkossa. Siellä sai nostaa mannalapun. Jollekin tuli Galatalaiskirje 6:2: "Kantakaa toistenne taakkoja". Se oli jotenkin niin kohdallaan, kun yksi veli oli samaan aikaan auttamassa toista rikkoutuneen pyörän kanssa. Tässä kaupungissa oli erittäin hyviä turisti-kauppoja. Löysin kolme ihanaa sormustinta.

Osnabrück – Travemünde 8.8.

Vespa:

Tapsa lähti saksantaitoisena aamulla Jounin avuksi etsimään Kawasakin huoltoa. Me muut jäimme katselemaan Osnabrückin

Vespan takapenkkiäinen Belgiasta Suomeen.

mittaili siellä jo taitojaan. Me naiset pistimme Jounin edustamaan Suomea. Edustamiseksi se jäikin, kun kukaan ei kerännyt ryhmiä eikä pitänyt kirjaa. Leikkikentän olivat järkanneet meille.

pektit, nuoret miehet. Sujuihan se, jotenkin. Kun tarjolla oli ensimmäistä kertaa tomaattikeittoa (sitä oli yhteensä kolme kertaa), heiltä oli unohnut kauh! Näppäränä miehenä yksi heistä otti

jatkuu sivulla 9...

Juhani Laaksonen
Hämeenlinna

Mutkia matkassa — alppiteitä kurvailemassa

"Tervetuloa motoristin taivaaseen. Paratiisi odottaa Alppien jylhissä maisemissa." Tämä houkutteleva mainos on hotelli Enzian motoristimatkailumainoksessa. Hotelli sijaitsee Landeckin alppikylässä Itävallassa, noin 70 kilometriä Innsbruckista länteen. Hotelin omistajalla on yhteistyösopimus BMW-konsernin kanssa, ja siksi siellä on tarjolla myös moottoripyörien myynti-, huolto- ja vuokrauspalveluja. Pitihän tuollaiseen tarjontaan päästä tutustumaan.

Huimiin maisemiin

Tilaisuus siihen tarjoutui minulle ja vaimolleni, kun kävimme katsomassa Oberammergaun Kärsimysnäytelmää viime toukokuussa. Päätimme viettää yhden ajopäivän Alpeilla. Saimme allemme ihka uuden BMW R1200GS:n varustettuna muun muassa BMW-Garmin-navigaattorilla. Perusteellisen pyörän esittelyn jälkeen saimme valita päivän reitin. Kohteeksi valikoitui Timmeljochin kautta kulkevan alppitie. Aamu oli sumuinen, mutta sääennuste lupasi selkenevää. Heti alussa tuli mutkia matkaan, kun tunnelityömaa pakotti muuttamaan ajoreittiä.

Timmeljochin alppiasemalla Italian ja Itävallan rajalla on hieno moottoripyörämuseo.

Se oli kuitenkin onni onnettomuudessa, koska aikamme kierrelyämme huomasimme, ettei valmis reitti ollut menossa. Hitaasti mutta varmasti pääsimme Timmeljochin alppiasemalle Italian ja Itävallan rajalle. Siellä oli hyvää ruokaa, isot parkkipaikat ja yllätys yllätys,

Huikeita on maisemat Alpeilla! Matkailumainos ei liioitellut.

mutkat alkoivat lisääntyä ja maasto muuttua karummaksi. Luntakin näkyi päivittäin vuorten rinteillä.

Sitten saikin mutkista nauttia niin että ranteita pakotti. Enemmän alkoi kuitenkin pakottaa kypärän sisällä. Vaikka tie ei kulkenut mitenkään jyrkillä rinteillä, ulko-reunan yli näkyivät vain huimat vuoret ja avaruus niiden välillä. Katse oli pidettävä tien sisäreunassa. Maisemien ihailu ja kuvaaminen oli jätet-

varsin näyttävä moottoripyörämuseo.

Hupsistakeikkaa

Mukavan aterioinnin jälkeen huomasimme, että matkaa oli jäljellä yli puolet, ja oltiin jo pitkällä iltapäivässä. Pitäisi hieman lisätä vauhtia. Karut maisemat ja mutkat jatkuivat, kunnes saavuimme Timmeljochin korkeimmalle kohdalle. Siellä näkyi vain yksi parkkipaikka, ja se oli varsin kalteva. Ajattelimme seisautua vain hetkeksi ottamaan muutaman kuvan huipuista. Ja niinhän siinä kävi, että kokemattomuudesta sai maksaa kirvelevän hinnan. Paikka oli niin kalteva, ettei alamäen puoleinen jalka yltänytkaan maahan. Nurin mentiin, että heilahti. Onneksi Luojan varjelus oli matkassa. Gessun takapenkki sijaitsee jokseenkin korkealla, joten vaimon lentomatka asfalttiin olisi voinut päättää matkantekomme siihen. Parkkipaikalta löytyi avulaita kanssakulkijoita, ja saimme pyörän heti pystyyn. Pelkillä naarmuilla selvisimme pyörän osalta ja itse vain säikähdyksellä. Piti pitää uusi tauko, jotta syke ja harmitus laskisivat. Samalla löysimme ne oikeat motoristien parkkialueet,

jotka olivat piilossa alhaalta päin katsottaessa. Ne olivat tietenkin aivan vaaterissa! Lumikasoista pystyi myös hyvin päättelemään, miksi alppitiet ovat auki vain kesäaikaan.

Ja sitten alaspäin

Lumeen ei voinut jäädä makaamaan ja surkuttelemaan, matkaa piti jatkaa. Seuraavaksi ajoimme mutkia alaspäin. Jälleen olimme jarruna muulle liikenteelle. Ei auttanut kuin pysähtyä silloin tällöin levikkeelle ja päästää jono ohi. Siinä minäkin sitten sain katsella maisemia. Seuraava iso risteys-

paikka oli St. Leonhard. Aikataulu alkoi näyttää siltä, ettemme mitenkään ehdi ajoissa Landeckiin palauttamaan Bemaria kello 18–19 välillä. Lyhin vaihtoehto oli kuitenkin jatkaa suunniteltua reittiä Jauffenpassin kautta. Jäi vain huomaamatta pieni suluissa oleva luku (2094). Se tarkoitti, että mutkia oli taas edessä kymmenittäin. Onneksi rinteiden jyrkkyys oli vain kohtalainen. Jauffenpassissa oli pidettävä evästauko. Ja olivathan ne maisemat upeat, kun sää oli selkiintynyt ja aurinkokin lämmitti mukavasti. Ajattelin kyllä, että mitähän se on sitten kesällä. Nyt oli

Lumivallin vierellä oli hyvä jäähdytellä hetki kaltevalla parkkipaikalla kaatumisen jälkeen.

hyvä ajosää pohjoisen motoristeille.

Alaspäin ajaminen sujui yllättäen mukavammin, koska metsäraja tuli varsin pian vastaan. Metsän siimeksessä pystyi vauhtiakin kasvattamaan. Viipitenosta eteenpäin tie kulki laakson pohjalla, ja kun pääsimme Brennerin solaan Itävallan puolelle, päätimme jättää Kuhtaisattelien alppitien välistä. Siirryimme moottoritiele. Dynamic road-moodi päälle, ja Gessu kiitti. Tällä kertaa emme olleet kenenkään jaloissa tai tien tukkeena. Vähän ennen Landeckia ajattelimme, että nyt ovat seikkailut ohi, ja saavumme rauhallisesti hotellille kuulemaan nuhteet. Aina kekseliäs navigaattori löysikin vanhan Landeckin kylätien, ja reitti alkoi taas nousta rinnettä ylös, nyt kapeana yksikaistaisena metsätienä. Onneksi kiertotie ei ollut kovin pitkä eikä autoja tullut vastaan. Syke ehti kuitenkin vielä kerran nousta sataluvulle.

Piti paikkansa

Loppumatka sujui leppoisasti. Tankkasimme kylällä ennen Gessun luovutusta. Kun ajoimme hotellin pihaan, kello oli viittä vaille 19 ja kilometrejä takana 305. Päivävuokraan sisältyi 310 kilometriä. Kaatumisesta koitui kyllä kustannuksia, mutta ne saatiin sovitettua varsin kohtuullisiksi. Itsetuntoa sai sitten paikkailla kauemmin. Yllättävää oli, että kaatuminen vaikutti ajamiseen vielä pitkälle kesään. Mutkateillä kurvaillessa ei pidä unohtaa vanhaa suomalaista sananpartta: Kun tulee mutkia matkaan, pitää varautua siihen, että yllätykset harvemmin ovat kovin positiivisia. Henkisen huollon merkitystä ei pidä vähätellä ajokauden kokemuksia purettaessa. Kaiken kaikkiaan mainos motoristin taivasmatkailusta alppiteillä piti kyllä paikkansa. Luojamme oli kotosalla ja hänen varjeleva kätensä yllämme tässä seikkailussa. Siitä voimme vaimoni kanssa olla kiitollisia. Yleensä tällaiset matkat kuuluvat sarjaan "kerran elämässä", mutta ehkä palaamme Alpeille vielä toistekin.

Reijo Ruotsalainen
Kokkola
Kuva: PeeTee Juntumaa

Pyörrien rakentelua

Olen elämäni aikana remontoinut kuusi tai seitsemän vanhempaa rakennusta uuteen uskoon. On upeaa, kun onnistunut remontti muuttaa kohteen ilmettä ja toimivuutta. Voi muuttaa seinien paikkoja sekä lisätä tai poistaa ikkunoita. Joka kerta taloista on tullut kauniimpia kuin ennen remonttia. Rakentaminen ja entisöinti ovat minulle tuttua puuhaa, ja sillä on ollut tarkoitus. Sama on moottoripyörrien kohdalla, aina pitää jotain präkätä enemmän tai vähemmän. Kun ostin vuonna 1989 ensimmäisen KH900-Harrikan vuosimallia 1954, se oli jo valmiiksi rakennettu chopper-tyyliseksi. Jonkin aikaa ajeltuani halusin pikkasen muuntaa sitä. Ei muuta kuin takaswingi poikki ja kymmenen senttiä jatkoa siihen. Ulkonäkö muuttui heti paremmaksi. Muutamia muitakin lisäyksiä piti asentaa, kuten pieni palosammutin, koska kaasari tulvi kerran yli ja meinasi polttaa koko pyörän. Onneksi sain tukahdutettua palon, eikä isompaa vahinkoa päässyt tapahtumaan. Palosammutinta ei onneksi tarvinnut käyttää myöhemmin.

Vanha BMW K75 koki melkoisen muodonmuutoksen vakiopyörästä cafe raceriksi joka lopulta muotoitui Scrambleiksi.

Maine tulee ja menee

Toisen pyörän rohkenin ostaa kolaroituna Floridasta. Se oli Harley-Davidson Electra Glide, juhluvuoden 2003 malli. Sen halusin säilyttää alkupe- räisessä kuosissa, mutta työtä riitti kolarin jäljiltä. Harrikasta tuli todella hyvä peli, vaivannäkö palkittiin. Ajelin sillä niin monta vuotta, että sain kunnon harrikkamiehen maineen. Kävin sillä vaimo kyydissä Israelissakin vuonna 2010.

Harrikkamiehen maineeni sai joitain vuosia sitten kolauksen, kun ostin Mika Saariselta BMW R1200GS:n vuosimallia 2005. Siinä ei suuria remontteja onneksi ollut, mitä nyt kytkimen vaihto. Se olikin äkkiseltään mielenkiintoinen projekti, pyörä piti katkaista kokonaan sen vaihtamiseksi! Mutta hyvä tuli. Sekin pyörä on jo lähtenyt uudelle omistajalle.

Cafe racer -projekti

Olen kohtuullisen spontaani ihminen ja olen aina halunnut rakentaa cafe racerin. Niinpä, kun vierailin syksyllä 2021 Kokkolan Tarvikekeskuksessa, tulin ostaneeksi edullisesti vanhan BMW K75:n mallia 1989. En todellakaan tarvinnut sitä, mutta kun halvalla sain! Ja siinä oli hyvä aihio cafe racerin rakentamiseen. Ei muuta kuin työhön, olihan edessä pitkä talvi.

Ensimmäinen asia oli tarkistaa moottorin kunto. Se oli hyvä, sille ei siis tarvinnut tehdä mitään. Cafe racerille on ominaista, että se on riisuttu kaikesta turhasta, kuten tarpeettomista muoveista. Siinä meni tunti poikineen, kun netin kautta selvitin, millainen pyörästä tulisi ja mitä kaikkea se vaatii. En ollut ennen tehnyt sähkötoita moottoripyörään, ja tähän piti saada digitaaliset sähköt (M-Unit). Onneksi sain kavereilta apua tässä kohtaa. Rungon muotoilu, maalaukset ynnä muu olivat kyllä hallinnassa. Komea siitä loppujen lopuksi tuli, ja on ollut hauska ajella sillä.

Tällä hetkellä tallissa on taas uusi projekti, vaihteeksi Harrikka!

Parhaan saa maksutta

BMW:n rakentelun myötä ajatukseni siirtyvät taas hengellisiin asioihin. Monesti elämämme on vähän kulahtanut, mikä ei tunnu milään ja kaikki on yhdentekevää. Ehkä elämä on synnin turmelemaa. Tarvit-

simme uudet virrat, uuden kuosin ja suunnan elämään. Kuten kerroin, sain BMW:n halvalla, mutta jotain paljon parempaa on tarjolla ihan ilmaiseksi!

Raamattu sanoo, että elämämme voi muuttua, vaikka olisimme nyt väärällä tiellä. Jumala tahtoo pelastaa meidät taivaan kotiin ja tehdä meistä ehyet jo tässä elämässä; uudestisyntyttää elävään toivoon. Jeesus sanoi elämänsä tarkoituksen kadottaneelle naiselle: "Jos tietäisit, minkä lahjan Jumala on antanut, ja ymmärtäisit, kuka sinulta pyytää juotavaa, pyytäisit itse häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä."

Hyväksymällä Jeesuksen Herraksesi ja vapahtajaksesi sinä pelastut. "Sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan." Jos nämä asiat kiinnostavat, vedä hihasta jotain Gospel Riders -motoristia ja keskustele asiasta. Niin kuin moottoripyörän korjaukseen tarvitaan joskus apua, niin tarvitaan myös hengellisiin asioihin. Tahdomme ja voimme auttaa.

EMC Rally 2022 Belgiassa jatkuu sivulta 7...

kaupunkia. Oli tietenkin turha toivo, että Kawasaki olisi voitu ottaa työn alle saman tien. Lopulta Tapsa ja Jouni päättivät vuokrata pakettiauton ja ajaa Kawasakin sillä Travemünden satamaan, sillä vakuutusyhtiö lupasi korvata vuokra-auton kustannukset. Minä, Päivi ja Pirjo lähdimme ajamaan etukäteen kohti Travemündea. Kun aikaa oli, eikä ollut enää niin kuuma kuin menomatalla, ajelimme taas pikkuteitä. Tapsa jäi Jounin ja Riitan tueksi ja tulkiksi ajamaan yhdessä heidän pakettiautonsa seurana.

Saavuimme perille kutakuinkin samaan aikaan illan pimetessä. Kawasaki otettiin ulos pakusta, Jouni ajoi sen Lübeckiin, ja Tapsa toi hänet pyöränsä kyydissä satamaan. Joskus puolen yön jälkeen pääsimme onnellisesti laivaan.

Päivi:

Satamassa sain nähdä, kuinka mestarillisesti Kawasakin kyytiin pakattiin ajoramppi, paketissa kylläkin. Satamassa olikin reissun vähiten mukava aika, odoteltiin vain laivaan pääsyä. Kylmä ja nälkä oli, mutta myös hyvää aikaa keskustella siitä, kuinka Jumala pitää huolen omistaan.

Tuulimylly näkyvissä. Kohta ollaan perillä Landgasthaus Zur Mühlenwirtin hotellissa.

Travemünde - Helsinki - koti 8.-10.8.

Vespa:

Lauttamatkat ovat mitä ovat, melko tylsiä. Nukuimme, söimme, saunoimme, söimme, istuimme juttelemassa ja taas söimme. Hyvässä seurassa tämä kaikki oli kuitenkin kivaa! Aamulla 10.8. olimme Helsingissä. Jounin isä oli tullut auton ja peräkärryn kanssa heitä ja Kawasakia hakemaan. Työnsimme pyörän peräkärryyn, ja oli hyvästien aika. Tampere GR-alueosaston illassa saimme kuulla, että myös Timon pyörä oli hyytynyt paluu-

matkalla Saksassa. Se oli pitänyt jättää sinne, jotta hän ehtisi lautalle. Lopputatka oli taitunut ensin Olegin ja sitten huoltoauton kyydissä. Sekä Timo että Äijä saivat aikanaan pyöränsä Saksasta, ja niin oli jälleen kaikista vaikeuksista selvitty. Näillä matkoilla on aina kivaa, mutta lopulta parasta on kotiinpaluu. Jos Jumala suo, ensi kesänä suunnataan EMC Rallyyn Norjaan!

Päivi:

Kiitos Jumalalle, että saimme tehdä tämänkin reissun. Kiitos varjeluksesta ja ystävistä.

Teuvo Poutiainen
Kuopio

Moottoripyörällä uskoon

Hankin moottoripyöräkortin nuorena poikana vuonna 1968. Täytettyäni 16 vuotta hain huhtikuussa opettelu-luvan ja aloin ajaa luvallisesti, olinhan jo monta vuotta rääkännyt Pannonia -merkkistä moottoripyöräämme pihatiellä. Vaikka oli vielä talvikeli, ei pelottanut. Samoilla renkaillahan siihen aikaan ajettiin kesät talvet. Kuljettajantutkinto venähti muiden kiireiden takia, ja jouduin hake-maan jatkoaikaa opet-teluluvalle. Kun lopulta ehdin tutkintoa suorit-tamaan, olikin lääkäri-todistus vanhentunut. Onneksi sain uuden to-distuksen erään gyne-kologin kirjoittamana. Hieman taisi allekirjoitus katsastuskonttorin väkeä hymyilyttää!

Suzuki, Kawasaki, Honda...

Pari vuotta ajelin sil-loin moottoripyörillä. Saatuaani autokortin ja hankittuani auton moot-toripyörät jäivät paria lyhyttä ajanjaksoa lu-kuun ottamatta aina vuoteen 2004 asti. Ko-keilin ja ostin monen-

Yksi Teuvon monista pyöristä vuosien varrella oli Yamaha FJ 1200.

laista ajokkia, ja vuonna 2006 huomasin olevani Suzuki GSX750:n onnel-linen omistaja. Suzukin hankinnan myötä aloin käydä motoristikirkoissa, aluksi Iisalmessa ja sit-ten myös muilla paikka-kunnilla. Kurvailin Suzu-killa pari kesää ja vaih-doin sen syksyllä 2007 uuteen Kawasaki Versykseen. Vaikka sitä mainos-tettiin allroad-pyöränä, en alkuinnostuksen jäl-keen siitä oikein tykän-nyt. Kawasaki sai väis-tyä Honda Transalpin tieltä. Se oli vuosimallia 2008 ja tuli minulle vuo-den vanhana. Se oli kai-

kin puolin hyvä ajettava pienestä tehosta huoli-matta. Kaikki soratiet, ke-lirikot ja kinttupolut su-juivat ajotaitoihini näh-den hyvin!

Vahva uskoontulokokemus

Hondalla tuli ajeltua myös muissa hengelli-sissä tilaisuuksissa pit-kin maakuntaa. Mie-leenpainuvin muisto on myöhäissyksyltä 2011, kun ajelimme Martti Ol-senin ja Sakari Kainulai-sen kanssa Heikki Jun-tusen luokse Iisalmen

Honkakoskelle. Kosken rannalla saunottuamme ja koskessa uituamme läksimme makkaranpais-toon läheiselle laavulle. Keskustellessamme us-konasioista tunsin syvää henkistä yhteenkuulu-vuutta näihin tovereihin. Koin ihmeellistä Jumalan läsnäoloa.

Oli ihan pienestä kiinni, etten tullut us-koon jo sillä reissulla. Jokin minussa kuitenkin esti, ja tarvittiin vielä kälyni (vaimoni sisaren) puhelinsoitto viikkoa myöhemmin. Hän pu-hui ja rukoili kanssani, ja silloin koin tämän ih-

Honda Transalp oli mieluinen pyörä. Sillä selvisi asfal-tilla, soralla, kinttupoluilla ja tarvittaessa lumellakin.

meellisen kokemuksen: kyydissäni näinä vuo-sain ottaa vastaan uskon Jeesukseen. Puhelun jäl-keen läksin lenkille, enkä varmasti kovin paljon lii-toittele, kun sanon, että tunsin suorastaan käve-leväni ilmassa!

Matkamies Jumalan armosta

Pian liityin Gospel Ri-ders -kerhoon, ja olen sitten saanut olla mu-kana monenlaisissa ta-pahtumissa, joskus myös puhumassa. Varsina-i-sen evankelioimistyön osalta saldoni on kovin vaatimaton, ellei oteta huomioon eräänlaista pohjustustyötä (pilke sil-mäkulmassa): melkein kaikki, jotka ovat olleet

kyydissäni näinä vuo-sina, ovat ennen pitkää rukoilleet! Nykyisin mi-nua harmittaa, kun en aikanaan ryhtynyt bus-sinkuljettajaksi (taas pil-kettä silmäkulmassa). Uskon tiellä olen saa-nut oppia uusia asioita, mutta tunnen silti itseni kovin vähäiseksi muihin uskoviin nähden. Tun-nustankin, että monta kertaa olen langen-nut erilaisiin synteihin, mutta rukouksen kautta olen saanut Jumalalta ansiotonta armoa ja an-teeksiantamusta. Tätä kirjoittaessani en omista moottoripyörää, mutta ehkä saan vielä joskus viedä muiden gospelriderien kanssa Elämän Sanaa turuille ja toreille.

Silmät ristissä vai missä?

reitti johtaa vääjäämättä pimeyteen. Sinne si-näkään et välttämättä tahdo.

Jos ja kun haluat elää, vaikka kuolisit, sano näin Jumalalle, tosissasi: Jee-sus, kiinnitän nyt silmäni Golgatan ristiin. Us-kon, että kuolit minun-kin tähteni. Olen ajellut omilla teilläni, ja tun-nustan, että se on vienyt harhaan. Anna anteeksi, mitä olen tehnyt väärin. Haluan muuttaa suun-taa ja ajaa jatkossa sinun teilläsi. Tee minut lapsek-sesi ja ikuisen elämän perijäksi. Kiitos!

Rukoilu, Raamatun luku — varsinkin Uuden testamentin — ja kristit-tyjen yhteys, siinä par-haat eväät loppuelämäk-sesi. Silloin uskon silmäsi pysyvät ristissä, ristin miehessä. Kunnes tapaavat hänet./PeeTee

"Viimeisellä rajalla mi-nua ei auttanut muu kuin ristiinnaulittu mies." Näin totesi mies, joka oli elänyt koko elämänsä poliittiselle aatteelle. Jee-suksesta ja ristin tiestä puhuneille hän oli vain hymähdellyt. Kuiten-kin, hetkeä ennen kuo-lemaansa mies kohdisti

katseensa ristiin ja ristin mieheen, Jeesukseen. Ja peri ikuisen elämän.

Pitääkö tässä elämän loppumista vielä ajatella, nythän suunnitellaan tä-män kauden ajeluja?

Pitää. Jokaiselle moto-ristille joku kausi on vii-meinen. Jos viimeiseen starttiin ei valmistaudu,

- Ratkaisukeskeinen terapia
- Ratkaisukeskeinen työnohjaus
- Muksuoppi-menetelmä

Ota yhteyttä:
mika.tenetz@agapevalmennus.fi
p.0400-805310
<https://agapevalmennus.fi/>

LÄMPÖPUMPUT
ilma-ilmavesi-maalämpö-poistoilma
MYynti JA HUOLTO
Energiaa
koko vuodeksi!

Sovi ilmainen esittely!

Lämpöä jopa
-30°C
pakkasesta

LÄHIENERGIAA

28 VUODEN
KOKEMUKSELLA

KYLMÄ- JA KUUMAHUOLTO MATIKKA OY
KODINKONEHUOLTO

Myllyvainiontie 33, Lempäälä | www.vmatikka.fi
0400 628 870 | vmatikka@kolumbus.fi

Teksti:

Tapio Kyllönen

Kuvat:

Pirjo Kettu ja Tapio Kyllönen

Ikimuistoinen Route 66

"Kaikkien teiden äiti, Tie 66." Sama viesti on tien varsilla, t-paidoissa, lakeissa ja huiveissa. Euroopan reissulla 2008 päätimme lähteä ajamaan joskus Route 66 -tien. Silloin tavoitteena oli kevät 2015. Elämä ei kuitenkaan aina mene niin kuin suunnitellaan, ja unelma muuttui kaikkien mutkien jälkeen todeksi vasta toukokuussa 2022.

Pitkästä odotuksesta johtuen matka tuntui epätodelliselta aina siihen asti, kun starttasimme kohti lentokenttää. Pari päivää oli kyllä varustauduttu kuumeisesti matkan haasteisiin. Sääennusteen valossa Chicagossa odottaisi yhdeksän asteen lämpötila ja vesisade. Vielä edellisellä viikolla siellä oli ollut 25 astetta. Toisaalta oli tiedossa, että preerialla ja erämaassa on korkeimmillaan yli 40 astetta. Miten selvitä näistä lämpötilaeroista? Ratkaisimme asian ottamalla mukaan kaksi ajoasua ja kahdet käsiineet. Merinovillakerasto ei vie paljon tilaa matkatavaroissa, mutta toinen ajopuku vie. Hel-leajoasuun pukeutuneina olimme lentokoneessa omalaatuinen näky. Kypärät ja ajohanskatkin olivat mukana matkustamossa. Alun perin oli tarkoitus ajaa matka kahdestaan kahdella pyörällä, mutta päädyimme ajamaan sen opastetussa ryhmässä. Se oli päätös, jota emme katuneet, vaikka opas olikin pettymys. Jälkikäteen on vaikea kuvitella, millainen matka olisi ollut ilman tätä ryhmää. Meillä oli hauskaa! Vaikka opas ohitti ohjelmassa olleita kohteita, näimme myös kohteita, jotka muuten olisivat jääneet näkemättä.

Rakeita Texasissa

Chicago oli lisäniemensä Windy City mukaisesti tuulinen ja viileä. Sääennuste osui oikeaan. Kaksi vuorokautta totuttelimme aikaeroon. Olimme nousseet Helsinki-Vantaalta suoralle len-

Ollaan puolella välissä, ja tästä alkaa "verinen reitti". Tie on niin tasaista ja suoraa, että vaarana ovat herpaantumiset aiheutuvat onnettomuudet. Jo toukokuun puolivälissä on kuivaa ja kuumaa, lämpötila päivällä 32–42 astetta.

nolle kello 13, ja olimme Chicagossa kello 14 huolimatta kahdeksan tunnin lennosta. Kolmantena päivänä oli tarkoitus hakea moottoripyörät vuokraamosta Harley-Davidson-museolla vierailun jälkeen. Seuraavana aamuna lähtisimme kohti Los Angelesia ja Santa Monica Beachia. Oli tarkoitus, muttei haettu. Vuokraamalla ei ollut riittävästi pyöriä vielä kello 16. Opas sopi pyörien haun seuraavaksi aamuksi.

Route 66 ei ole enää olemassa samassa muodossa kuin 1900-luvun alussa. Pitkiä pätkiä alkuperäistä tietä on silti jäljellä. Tämä on seikkailu, vastakohtien matka. Korkeimmillaan ajetaan yli 3200 metrin korkeudessa, ja reitti päättyy merenpinnan tasolle. Välillä ajetaan rehevissä maisemissa, ja toisessa ääripäässä on autiomaan kuivuus. Lämpötilaerot ovat oma lukunsa. Vaikka lähtiessä oli viileää, pääsääntöisesti ajettiin yli 30 asteessa. Preerialla ja erämaassa oli ajoittain yli 42 astetta. Aamulla kahdeksalta lähdettäessä asteita saattoi olla alle kymmenen, mutta kol-

men tunnin päästä jo 32. Texasissa meidät yllätti rajuilma. Vajaan kahden kilometrin matkalla noin 40 asteen helle muuttui 26 asteeksi. Taivaalta satoi vettä ja halkaisijaltaan kolmesenttisiä rakeita! Välillä ajoimme viivasuoria teitä tasaisella preerialla, välillä kiipesimme mutkaisille vuoristoteille, ja kaikkea muutakin koimme siltä väliltä. Matkaa taitettiin kolmella eri aikavyöhykkeellä.

Mykistävä Grand Canyon

Mieleenpainuvinta oli erilaisuus. Kun ajaa rehevässä maisemassa kumpuilevassa maastossa kiemurtelevaa tietä, taivaalla liitelee useampi kotka, vastaan kiemurtelee musta kolmimetrinen käärme ja tien vieressä on vyötiäinen, ymmärtää olevansa lomalla! Gran Canyonin laidalla tajuaa, että mitkään va-

lokuvat eivät tee sille oikeutta. Vajoama, yksi maailman seitsemästä ihmeestä, on syvimmillään 1,8 kilometriä syvä ja yli 400 kilometriä pitkä. Se on niin iso, että koko New Yorkin kaupungin voisi upottaa sinne, eikä yksikään pilvenpiirtäjä tai muu huippu ylittäisi ympäröivän maan tasalle. Joka päivälle riitti useampia nähtävyyksiä. Ohitimme monia haamukaupunkeja ja joissain

vierailimme. Ne ovat entisiä kaivoskaupunkeja, jotka kaivostoiminnan loputtua koettavat selvitä turismin avulla. Jos olet nähnyt western-elokuvan, voit kuvitella, miltä nämä kaupungit näytävät.

Matkalla maalasimme spraymaalilla pellostä esiin pistäviä Cadillacien takaosia (Cadillac Ranch, Amarillo, Texas). Vierailimme päivittäin useammassa Route 66 -matkamuistomyymlässä.

Tästä reitistä saa eläntonsa kolmenlaisia yrittäjiä. Ensin ovat matkamuistomyymlät, joissa kaikissa on tarjolla samaa rihkamaa. Sitten on matkamuistomyymlöitä, jotka hyödyttävät ympäristöään ja myyvät alueella tuotettuja matkamuita. Näitä ovat reservaattien myymälät ja Gary's (Gay Parita, Michigan). Kolmas kategoria ovat paikat, joiden ansainta perustuu juomarahoihin, tippeihin, kuten Harley's (Erick, Oklahoma).

Tämä täytyy kokea vielä kerran

Matkamme erikoisuus oli se, että edelliset kaksi vuotta valtioiden rajat olivat kiinni pandemian vuoksi, ja matkustaminen hyvin rajoitettua. Matkailuyritykset olivat kärsineet turismin puutteesta. Monet yritykset eivät olleet vielä kukaan avanneet oviaan, ja jotkut eivät ehkä enää koskaan avaakaan. Ylitimme Hoover Dam -padon ja vietimme pari yötä Las Vegasissa. Lopuksi eteemme aukesi tyyni valtameri ja Los Angeles. Route 66 päättyi lopulta Santa Monica Beach -rannalle.

Saimme kokea matkan aikana varjelusta monin tavoin ja monessa tilanteessa. Meistä pidettiin huolta niin oppaan päättömässä paniikkijarrutuksessa kuin vuotavan renkaan aiheuttamassa vaaratilanteessa. Olimme suojassa, kuin Jumalan kämmenellä. Matkan aikana kypsytettiin päätös: tämä tehdään uudestaan!

Pirjo ja hänen ajamansa Indian Chieftain Elite tauolla. Lämpöä on yli 30 astetta, mutta pitkähihainen tarvitaan, ettei aurinko polta.

